

Р И Б А Р Ъ

Пристанището опустѣ. Рибаритѣ се прибраха — съ потъмнѣли чела.
Неподвижна и безплътна — като нарисувана — е водата,
и въ нея лодкитѣ — ято птици на почивка, съсъ свити крила,
стоятъ, кацнали на своитѣ отражения — забили върхъ въ глѣбината.

Въвъ въздуха се носи, остъръ и горчивъ, миризътъ на разтопена смола:
изтеглилъ лодката си на брѣга, тамъ долу, въ пѣсѣчното плато,
младъ рибаръ, съ разтворена на гърдитѣ блуза, и съ димяща лула,
надъ нея се е надвесилъ, вдълбоченъ и мълчаливъ, като въ таинство свято. —

Че утре рано, лека като съновидение, и бърза като мечта,
ще го понесе — по разпѣненитѣ гребени на океанскитѣ вълни,
и обратно тукъ, може би никога вече, не ще го върне тя . . .

Но сега, здраво и безгрижно като дете, ще спи той презъ нощта,
и неотстъпно властно — като любовница и сѣдба — ще му се присѣни
непостижимата ширъ, която го зове — въ таинственитѣ си глѣбини.